

[L'Abelardo]

LAIA DE BOBES

Un home assegut a la part frontal d'un carretó estirat per un motoret que ell mateix manega per un manillar com de bicicleta. Duu barret de palla, té la pell colrada pel sol i sempre alguna ocurrència a la boca; és gran però d'edat indefinida. Es tracta de l'Abelardo, tots els allelencs el coneixen i és un personatge del poble sens cap mena de dubte, encara que no és nascut aquí, sinó a Granada.

Hem quedat a casa seva, però mentre aparquem el cotxe el veiem baixar pel torrent Vallbona i girar pel carrer de dalt. És el ritual de la canyeta de migdia, ens explica a la barra de can Flo, on l'hem anat a trobar. Tot i que hem d'anar a l'hort, que és al carrer Gurri, ens fa passar primer per casa seva, torrent amunt, perquè ens vol ensenyar una cosa. En entrar saludem la seva dona, que ens adverteix que no li fem gaire cas mentre s'eixuga les mans amb el davantal i es retira a la cuina tot fent com que no amb el cap. L'Abelardo ens fa entrar en un menjadore i ens ensenya entusiasmat el motiu de la visita: una bruixa; ell deixa anar un crit i el ninot es comença a moure inclinant el cos endavant i enrere, se li encenen uns llums verds als ulls i esclata a fer riallades; una o dues palmades de mans i la bruixa calla i para. Content com un gínjol, ens diu "Sólo quería que lo vieran", i ara ja podem marxar cap a l'hort...

Allí treu el carro i l'enganxa al motor perquè li farem el retrat enfilat al vehicle. Refusa el nostre ajut a l'hora de muntar-lo, ell s'arregla tot sol. Per fer la foto ens pregunta si volem que es posi el barret petit o el gros... El gros és un de mexicà de diàmetre enorme, de manera que ens dedícim pel petit, que és amb el que tots el tenim vist. Comencem a xerrar i a assabentar-nos de la història d'aquest personatge: l'Abelardo va néixer a Huétor-Tájar, un poblet de la Vega de Granada situat a la vora del riu Genil. Això se li nota en la manera de parlar, en castellà i amb aquell accent i la gràcia dels andalusos, i

"L'Abelardo va néixer a Huétor-Tájar, un poblet de la Vega de Granada situat a la vora del riu Genil. Això se li nota en la manera de parlar, en castellà i amb aquell accent i la gràcia dels andalusos, i sempre amb un to de veu fort i alegre. Va venir a parar aquí fugint de la gana amb 21 anys."

sempre amb un to de veu fort i alegre. Va venir a parar aquí fugint de la gana amb 21 anys, després de 29 mesos de servei militar. "Si yo me caso aquí vamos a ser muy *desgraciaos*", va dir als seus pares, que li van respondre: "Ya estás salido de quintas, ya sabes tú lo que tienes que hacer". De manera que ell i un company del poble van marxar amb la intenció d'anar fins a França. "La miseria nos echó", diu resumint, i de l'amic ens n'explica el següent: "Guardaba cabricas con él y siempre me decía: tú corre mundo y no te mueras donde has nacido". "Habíamos quedado que nos daríamos la vida el uno al otro", continua, però a Barcelona es van separar i l'Abelardo ja no va anar més enllà d'Alella. Abans havien fet la collita de l'arròs a Sueca: "Cuando terminamos corrimos la vaquilla y vinimos *pa* Barcelona", on van passar una temporada treballant al port.

A continuació, per la verema l'Abelardo va venir aquí. "Teníamos que venir *escondíos* porque si no nos echaban otra vez *p'allá*", explica, de manera que la primera nit la va passar en una barraca a Font de Cera, i encara en recorda el fred i la por que tenia "por los maquis". L'endemà l'havien convocat a dos quarts de vuit per anar a la vinya, però ell a les sis ja hi era. En arribar a lloc li van treure una ampolla de vi, i li van explicar que el costum era tastar-lo; "Dije que no", ens explica, "porque no había comido nada... no, isi ya las he *pasao*, ya!", comenta. Va estar-se a la barraca una setmana; una vida dura... "¡Que si era dura!", exclama, i afegeix: "Yo llevaba un saco, una sartencilla, y así comía". Després va anar a parar a una caseta amb un pou que hi havia davant el

cementiri; l'amo l'hi va deixar estar gràcies a la intervenció d'en Quimet: "Fui a pelarme a la barbería, salí en la conversación y él se lo pidió, y yo contento; me llené un saco de farfolla y dormí como un león. Allí estuve hasta que entré en la fonda, aunque al principio no me querían, porque no me conocían".

Ell continuava amb la intenció de seguir cap a França... "Pero fui a cortar uva con un valenciano", diu, "y me recomendó que no fuera", de manera que finalment es va quedar aquí. Va treballar a Can Pareras ("ellos fueron los que me enseñaron a hacer vino"), amb els Barnadas, a la Coma Fosca i al Bosquet... "Llegó la hora que tenía 30 años y me tenía que casar. Pero antes de casarme me mordió un perro. ¡90 días estuve que no me podía mojar, me pusieron 24 inyecciones y tuve que cambiar la sangre y todo!", explica. Després d'aquest mal tràngol, la boda; "Primero se lo dije a mis padres", aclareix. De la dona ens explica que era viuda i que es van enamorar al cinema, a la sala que hi ha damunt el bar Duran. "Yo me casé con ella y estoy encantado de la vida; vivimos muy bien, felices, aunque bueno, siempre hay algún revoltillo". Van celebrar les noces a la fonda del mig, on ara hi ha can Covisa. "Éramos cuatro gatillos, y lo pasamos bien", diu, i d'aquella època explica que anaven "tirandillo", treballant tots dos; no van poder tenir fills.

"En el 55 ya estaba aquí: hace unos 50 años que corro yo por aquí", diu. Nascut l'any 25, en farà 78 el proper mes d'agost, però ningú no ho diria. "Voy tirando porque no soy cobarde, que hombre cobarde no con-

quista mujer bonita", ens diu. Ara porta aquest hort del carrer Gurri i una vinya pròpia. Per cert, que afirma que les vinyes ja no són el que eren, que ara tot és emparat, i explica que normalment duu el raïm a la cooperativa "pero este año no lo han querido"; potser per això ell no està massa d'acord amb la introducció de noves tècniques en la viticultura: "Ahora hay que cortar en tres veces", detalla, i afegeix que abans "salía un vino bueno; ahora no, con tantos potingues". Total, que aquest any s'ha fet ell el seu propi vi.

També constata els canvis del poble: "Alella ha *ganao* mucho, pero ya no es lo que era. Antes se vivía como una familia, ahora no: cada uno va a su avío... Se ayudaban cuando la vendimia, porque este pueblo vivía de la uva y los guisantes, y cuatro huertos de verduras."

Li preguntem si no es pensa jubilar. "Y si no hago nada, ¿qué?", ens respon. "Nada, mañana vengo, doy de comer a los animales, luego almuerzo, luego voy a la viña y..." i finalment acaba en forma de reflexió i tornant al tema dels canvis a Alella: "Los pocos que trabajamos el campo somos todos viejos".

L'Abelardo –tothom el coneix així, pel nom de pila, sense cognoms– ha tornat alguna vegada al seu poble natal, però té clar que ja fa temps que és a Alella per sempre. Sa mare va veure aquest poble nostre; "Mi padre no, no lo ha visto nunca", ens diu. Abans que marxés en Jordi, el fotògraf, li ha ofert un got de vi. A mi, acabada l'entrevista, no, però m'ensenya tot l'hort, el galliner i els conills, i surto carregada amb una bossa de taronjes, llimones i mandarines acabades de collir de l'arbre.

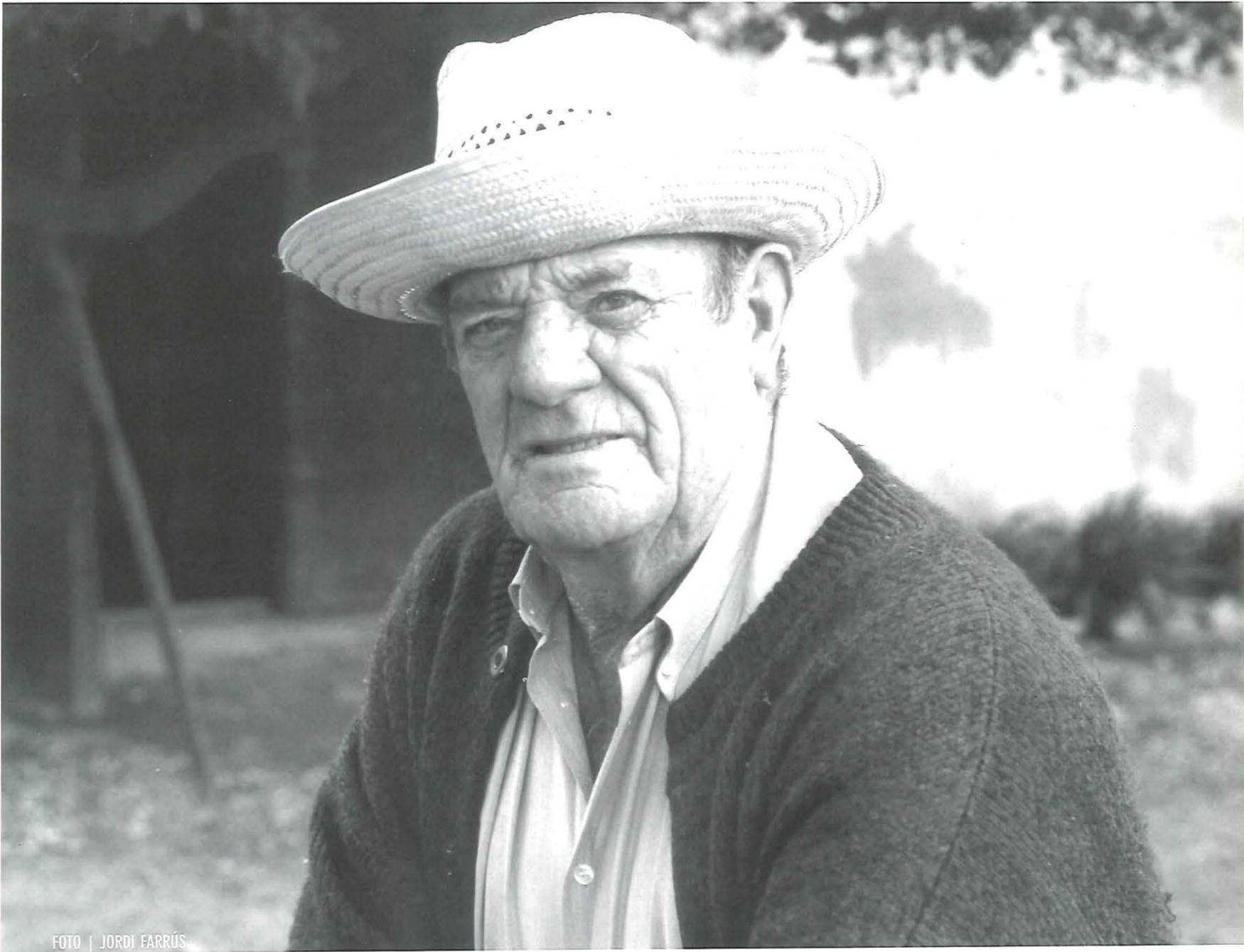

FOTO | JORDI FARRÚS